

mijmering / kosmos

Ook wel eens het gevoel dat je heel veel moet terwijl je eigenlijk maar heel weinig hoeft? Een gevoel van onrust dat opjaagt, waarbij je niet weet wat je als eerste moet aanpakken, terwijl je, als je doet wat echt niet ongedaan kan blijven, toch nog de halve dag over hebt? En dat je aan het begin van zo'n dag ook weet dat dit zo is?

Vandaag heb ik zo'n dag. Ik probeer erachter te komen waarom ik me zo voel, maar dat lukt niet echt. De oorzaak zit verborgen en van een aanleiding heb ik zo een twee drie ook geen besef. Of misschien is er helemaal geen oorzaak of aanleiding voor zo'n gevoel en komt het simpelweg door de immer bewegende en veranderende kosmos, waarvan we

allemaal deel uitmaken. De Kosmos, dank je de koekoek! Die is te groot om te behappen en op mezelf te betrekken, die gaat de menselijke maat lichtjaren te boven. Maar mocht het toch zo zijn, dan stelt zo'n verklaring enigszins gerust. Voor een deel doen we dus maar wat, bewegen we mee en denken we dat wij keuzes maken. Voor wat betreft de keuze tussen bloemkool en spruitjes, ja, die maak ik zelf, maar voor de rest ... ik weet het nog zo net niet. Geruststellend is ook dat, als de kosmos en ik toch steeds in beweging zijn, alles ook weer de andere - lees: de goede - kant op kan bewegen. De goede kant van mij uit gezien dan, voor de kosmos zijn alle kanten goed.

Het is lente, de paashaas huppelt door de winkel, we zijn allemaal blij. Zo niet, dan toch. Afgelopen week was het Goede Week, met voor mij drie Matthäussen en een Johannes Passion, universeel lijden waaraan niet valt te ontkomen. Misschien zit ie daar wel, de oorzaak van mijn aan onbehagen grenzende onrust. Wij kleine mensjes, we moeten alles toch maar op tijd op een rijtje zien te krijgen. De kosmos wacht niet op ons.